

Farkas Lili És Ibolya

Ezen a képen a feleségem [Farkas Lili] van (jobbra) és a sógornóm, Farkas Ibolya, az öcsém felesége az apámnak a sírjánál, Tordán. Tizenöt éves koromban árva maradtam, amire apámmal kapcsolatosan vissza tudok emlékezni, az az, ami ezek alatt az évek alatt történt. A feleségem Balogh Lili volt, és most Farkas Lili, 1935-ben született. Ők echte kolozsváriak. Én kiküldetésben voltam Kolozsvárt -- abban az időben Bukarestben dolgoztam --, ott felkerestem a nővéremet is, és mikor indultam, hogy jöjjek vissza Bukarestbe, azt mondja a nővérem: 'Állj meg, hogy mutassak be egy édes kislányt.' A leendőbeli feleségem a volt Metropolban dolgozott, ott volt az ICRTI -- Intreprinderea Comertului cu Ridicata pentru Textile si Încaltaminte [Textil- és Cipő-nagykereskedelmi Vállalat] --, ahol könyvelő volt. A nővérem is valami hasonló vállalatnak dolgozott, ugyancsak az angró textilipart könyvelte, úgy ismerték ők egymást. És kimentünk a Horea utca felé, a nővérem az Uránián innen, a Dácia utcában dolgozott, és épp akkor volt

kenyérért a leány, a feleségem. Leállította, és be lettünk mutatva. Tartottuk a kapcsolatot, 1956. márciusban eljegyeztem, és május tizenkilencedikén megesküdtünk. A mi esketésünk kizárólag polgári volt. Nem volt semmi nézeteltérés a szülők között se, hogy az egyik ráerőszakolta volna a másikra a vallását, és evvel le is zártuk ezt a dolgot. Elmentünk Kolozsvárt a városházára, ott volt a városháza, ahol most van a prefektúra, akkor még kellett két tanú. És utána az anyósoméék egyik szomszédasszonya átadta az ő apartamentjüket, és ott volt egy ebéd, a család volt ott, nekem egy barátom és a páromnak egy barátja. Összesen voltunk vagy harmincötön, akkor nem volt az a parádé a borítékokkal, meg nem tudom mi [Farkas József a nászajándékra utal. -- A szerk.]. Az öcsém alig volt tizennyolc éves, amikor megnősült, a felesége, Fischer Ibolya idősebb volt nála két évvel, velem volt egyidős, 1929-ben született. Ő tizenhat évesen túlélte Auschwitzot, és visszakerült Tordára. Azt tudom, hogy amikor az öcsém hazament, és bejelentette, hogy megnősült, az anyám kidobta a házból. Aztán elmentek, és egy darabig laktak Kolozsvárt, ahol a Tranzit ház [a Szamos partján] van most, ott volt néhány ilyen gyengébben készült lakás, és ott volt, azt hiszem, egy szobájuk. Akkor egy idő után az anyám befogadta őket, és visszaköltöztek Tordára, a családi házba. Az öcsém a Proletarulban dolgozott, az samott-téglagyár volt, a tordai cementgyár mellett volt. És ott dolgozott a karbantartásnál, lakatos-hegesztő volt egészen 1966-ig, amíg el nem ment Izraelbe. Három gyermekük született, de sajnos kettő meghalt. Imre Tordán a gyárban nagyon nehéz munkát végzett, és összekerültek vagy hárman-négyen, akik nekifogtak inni. Akkor a család úgy határozott -- a nővérem már azelőtt kiment Izraelbe --, hogy menjen el Izraelbe, mert ott nem fog tudni inni a melegtől. És körülbelül így is történt. 1966. március huszonhatodikán ment a családjával együtt, és Kefar Saván telepedtek le, ez tizenöt kilométerre van Petah Tikvától. Elment az édesanyám is az öcsémmel együtt Izraelbe, mert [Tordán is] velük élt, és volt ott egy unoka is, akit imádott az anyám. És hat hónapra és hat napra rá meghalt ott, Izraelben, nem bírta az éghajlatot.